

trælle, de nære overfor Gendarmerikorpset, er i den Grad ensidig og farvet, at vi paa ingen mulig Maade kunne godkjende den, og den er et Vidnesbyrd om, at de endnu savne den Kollighed, som er en Betingelse for, at man kan sælde en uheldet Dom. Naar vi høre saadanne Udtalelser som, at ingen preussisk Gendarm nogenstunde har studeet paa Befolkningen, som de danke have gjort, da er det i dobbelt Henseende latierligt at høre. Thi for det Første ffete noget Eignende allerede ved Brønderslev, og dernæst er det aldrig faldet den fiesvigste Befolkning ind at overfalde Gendarmene, som Tilfældet har været ved den sidste Begivenhed i Mars. Det er et mærkeligt Vidnesbyrd om, hvorledes de bedømme Gendarmene, at de tale, som om Gendarmene have givet sig til at fyre paa Værgeløse, i Stedet for at det maa være bekiendt ved Alt, hvad der offentlig er fremkommet, at de ere blevne overfaldne og truede paa Livet, saa at det var til Selvforsvar, at de brugte deres Vaaben. Naar den ærede Taler yttrede, at ingen Herredsfoged vilde have opfordret Gendarmene til at fhyde paa Befolkningen, saa maa jeg dertil fige, at en faadan Opfordring behøvedes virkelig ikke; der behøvedes ikke nogen anden Opfordring end den, de fik fra den ophidsede Befolkning selv. Naar man trues paa Livet, saa venter man sandelig ikke paa Ordre til at forsvare sig; man gjør det af sig selv. Jeg skal imidlertid som sagt, ikke fordybe mig i denne Sag, jeg tror, at den Sag, som her foreligger til Afgjørelse, vinder ikke ved, at vi blive ved at drøfte Gendarmerispørgsmaalet. — Med Hensyn til Befæstningsagen er det vistnok bekiendt, i hvert Fald for de Ældre af mine Kollleger her i Salen, at jeg ikke har været nogen ivrig Befæstningsmand, og at jeg heller ikke nu er nogen forblindet Befæstningsmand; men det Ræsonnement, der opstilledes imod den, kan jeg virkelig ikke godkjende, og navnlig ikke det, der kom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgreds (Kjær). Han har været en brav Soldat, da han skulde værge sit Fædreland, det veed jeg, men naar han nu saa bestemt udtaler, at man ikke vilde bruge de provisoriske Befæstninger, tør jeg dristig paastaa, at naar Dieblirket kom, at man skulde benytte dem — ja om det saa var Folkethinget selv, der skulde tage imod Fjenden med bevæbnet Magt, saa kom det nok indensfor Befæstningsvoldene. I det Dieblirk Befæstningen skal bruges og vi ere saaledes stillede, at vi skulle værge vort Fædreland og vort eget Liv, saa tage vi med Tak imod den Beshyttelse, Befæstningen yder. Men deemed er

Spørgsmaalet ikke afgjort, om der skal bygges Befæstninger af denne eller hin Art. Søvrigt tror heller ikke jeg, at Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning skal finde sin Afgjørelse ved denne Behandling.

Min: Jeg er fuldstændig enig med min ærede Sidemand (N. Andersen) i, at det vilde være faare ønskeligt om man for Alvor vilde bestræbe sig for at naae til en Overenskomst paa Finantsloven i denne Samling. Derved vilde man have gjort det første og vigtigste Skridt, for at kunne komme tilbage til normale Tilstande. Jeg ønsker saa meget desto inderligere, at det maa kunne lykkes at naae til dette Resultat, som jeg antager og haaber, at det blandt Andet vil have til Følge, som en af de nærmeste Følger af en Forstaaelse paa Finantsloven, at man ogsaa kunde naae til en Overenskomst med Hensyn til Spørgsmaalet om Gendarmene. Jeg har længe været klar paa, at det i Virkeligheden var dette Gendarm-Spørgsmaal, som var det brændende Spørgsmaal. Det var det, som i Virkeligheden fremkaldte de allerførste Vanstetigheder. Derfor kan jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at efter min Mening er det et af de usaligste Skridt, som Regjeringen har gjort i den senere Tid, at den i sin Tid oprettede Gendarmerikorpset. Man gjorde det, det tør jeg naturligvis ikke betvivle, i den bedste Hensigt og Mening, i Følge den Overbevisning, at Landet var alvorlig truet og udsat for Oprør, og at det var nødvendigt at gribe til saadanne extraordinære Foranstaltninger. Nuvel, jeg har aldrig haft den Tro. Jeg tror at kjende det danske Folk saa nøie, at jeg har kunnet nære en sikker Overbevisning om, at Oprør var der ingenstunde alvorlig Grund til at frygte for. Jeg vil tilføie, at jeg har haft Velilighed til at træde op som Leder, og fra Regjeringens Standpunkt, i Tider, der maasse være ligesaa alvorlige, som de, der har foreligget i den senere Tid, og saa meget er i alt Fald sikkert — min Opfattelse derom kan være urigtig, jeg tør naturligvis ikke paastaa, at jeg alene er den, der ser klart i deslige Sager — men, hvad der end maatte være Tilfældet for halvandet eller to Aar siden, saa meget tør jeg paastaa, at der er Ingen, der kjender Noget til Stemninger og Tilstande omkring i Landet, som for Alvor kan mene at det er nødvendigt at have et saadant extraordinært bevæbnet Korps som Gendarmene til at forebygge Oprør her i Landet. Det hører man i Virkeligheden heller ikke mere fige. Naar der af og til ret jevnlige maasse hæver sig Stemmer for Bibeholdelsen af Gendarmene, saa vover man ikke